

τανάλια

τανάλια κ. **ντανάλια**, **η**, ουσ. [<ιταλ. tanaglia], η τανάλια·

- *έχει ένα χέρι σαν τανάλια, έχει πολύ δυνατά χέρια, ιδίως σφίγγει με μεγάλη δύναμη: «πρόσεχε, όταν θα σου κάνει χειραψία, γιατί έχει ένα χέρι σαν τανάλια».* Πρβλ. *αετήσια μάτια που σφαλλούν τα χαύνα μεσημέρια, ζεστές καρδιές που πάγωσαν στη βαρυχειμωνιά, και δυο τανάλιες έγιναν τα λατρευτά σου χέρια, σαν με κρατούν, για πάντα εδώ με πνίγουν μ' απονιά*). Συνών. *έχει ένα χέρι σαν πένσα*·

- του βγάζεις τα λόγια με την τανάλια ή του παίρνεις τα λόγια με την τανάλια, βλ. λ. [λόγος](#)·

- του τα βγάζεις ένα ένα με την τανάλια ή του τα βγάζεις με την τανάλια ή του τα παίρνεις ένα ένα με την τανάλια ή του τα παίρνεις με την τανάλια (ενν. τα λόγια), βλ. συνηθέστ. του βγάζεις τα λόγια με την τανάλια.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας